

Francesc M. Rotger

Continua el coqueteig, als nostres escenaris i a les nostres pantalles, entre el teatre i el cinema; aquests dos arts germans, o cosins germans si més no, però cadascú amb les seves peculiaritats. Entre les darreres produccions que s'han anat presentant a la nostra cartellera escènica (o anunciades de manera immediata en tancar d'aquesta edició) n'hi ha unes quantes de conegudes, particularment, per la seva adaptació cinematogràfica. I, fet que és més atractiu, de gèneres molt diferents. Aquest és el cas, per exemple, de *La cena de los idiotas*, versió espanyola (dirigida per Paco Mir, d'El Tricicle) de la comèdia d'embulls del francès Francis Veber que ell mateix va portar al cinema. I s'ha de dir que l'èxit de la pel·lícula s'ha revalidat, entre nosaltres, amb aquesta variació en viu (com a Madrid, on ha estat tres anys representant-se). De continguts per complet oposats, ja que en aquest cas estam parlant d'u-

na reflexió prou crua, és *La taronja mecànica*. El grup mallorquí Morgana Teatre, vinculat a la Universitat de les Illes Balears, ha realitzat la seva pròpia lectura de la novel·la d'Anthony Burgess, que ja adaptà al cinema fa uns trenta anys Stanley Kubrick. Aquesta nova *taronja*, amb direcció d'escena de Joan E. Ramon Balcells, té aspectes molt interessants.

Un dels grans títols de la comèdia musical, *Siete novias para siete hermanos*, també ha volgut apropiarse als escenaris mallorquins, dins una producció espectacular dirigida per Ricard Reguant. La pel·lícula, d'Stanley Donen (parlem de paraules majors dins aquest gènere), es remunta a fa mig segle i es troba, sense dubte, dins la nostra mitologia cinematogràfica. Una adaptació espanyola del llargmetratge musical *Dirty Dancing* també forma part de l'oferta recent, però aquesta només en versió de concert i balls.

A banda d'això, qualche intèrpret o tècnic que coneixem, en par-

ticular, pels seus treballs a la pantalla, ens ha visitat aquests dies amb feines teatrals. Així, Bibiana Fernández, "al·lota Almodóvar", ens ha demostrat el seu talent a la comèdia *No se nos puede dejar solos*. I el realitzador de cinema Javier Aguirre és el director d'escena de *Centrifúgame*, monòleg a càrrec de la versàtil actriu Esperanza Roy. Un afegit: a *Las invasiones bárbaras*, una de les grans pel·lícules dels darrers temps, un personatge destaca com un moment culminant de la intel·ligència humana una estrena teatral: la d'*Electra*, d'Eurípides, a la Grècia d'abans de Crist.

(Ni totes les pel·lícules, ni totes les obres de teatre, ni totes les obres mestres de la Història de la Humanitat, ni totes les creacions artístiques, ni tot quant hi ha de bo en aquest món, ens pot consolar d'allò que va passar aquest 11 de març, a Madrid. Només podem expressar la nostra solidaritat amb les víctimes i reiterar, una vegada més, el nostre rebuig a la violència.) ■

Las invasiones bárbaras.